

Den højtærede Minister saavel som det ærede Medlem for Bogense-Kredsen (G. Fog-Petersen) syntes ikke, der var Grund til at forbyde Børn at overvære Slagtning, og den højtærede Minister mente, det var Synd at nægte dem det, de havde stor Interesse af at se Julegrisen blive slagtet, det var en Fest for dem. Jeg tror, den højtærede Minister tager fejl deri. Det er ikke Stikningen og Skrigene, der er en Fest for Barnet. Det er ofte saaledes — jeg kan huske den Følelse fra mig selv —, at det egentlig er med Bedrøvelse, man ser det Dyr blive affivet, som man selv har været med til at passe og pleje, og jeg kan ikke tænke mig, at det paa Landet, for Eksempel hos Husmændene, hvor Grisen næsten er blevet som et Medlem af Familien, en Skabning, man holder af, skulde være en særlig Fest for Børnene at se et saadant Dyr blive dræbt. Nej, Barnets Fest ved en Slagtning er Pølsene, Finkerne o. s. v., men man kan aldrig betragte det som en Fest eller Fornøjelse for Børn at se de voksne tage Livet af Dyr. Jeg tror derfor, det er absolut rigtigt at forbyde Børns Nærværelse ved Slagtning, som kun er i Stand til at udvikle Raahed hos dem, og jeg tror aldeles ikke paa de pædagogiske Betragtninger, som det ærede Medlem fra Bogense nylig anstillede i saa Henseende.

Den højtærede Minister var ligesom andre ærede Talere noget betænkelig ved Bestemmelserne angaaende Jagt. Det forstaaer jeg ikke. Jeg sagde forleden, at det var et ret vanskeligt Omraade at lovgive paa, og derfor havde vi Forslagsstillere holdt os til saadanne Bestemmelser, som vi mente kunde være praktiske, og som man maatte kunne acceptere fra alle Sider, for Resten ogsaa fra Jægerne. Her er jo kun Tale om at forbyde Personer under 18 Aar, altsaa umyndige, at udøve Jagt. At man skrider til at forbyde Parforcejagt, er en ganske naturlig Ting. Ved Parforcejagt jager man Dyrene til Døde, en Form for Jagt, som er saa barbarisk, at jeg ikke synes, man behøver at være betænkelig ved at indføre et Forbud derimod i Lovforslaget. Ogsaa den Bestemmelse, at Jagt ikke maa udøves af den, der er straffet for grov Mishandling af Dyr, anser jeg for meget rimelig. Det samme gælder Bestemmelserne om, at den, der paa egen Jagtgrund har saaret Vildt, som falder paa anden Mands Jagtgrund, er forpligtet til hurtigst muligt at dræbe det. Jeg skal i denne Forbin-

delse ikke opholde mig ved den Historie, som det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen) fortalte om Manden, der maatte løbe efter en Agerhøne fra Odense til Middelfart. Det forekommer mig, at det ærede Medlem i dette Tilfælde ikke talte som Jurist, men som Humorist. Det var meget fornøjeligt at høre, men nogen praktisk Betydning vil det ganske sikkert ikke faa.

Der er under Debatten talt om, hvor nødvendigt det var at skride til Udryddelse af Spurvenerne, og man har henvist til § 15, hvor der staar, at Fangst af Sang- og Smaafugle er forbudt hele Aaret. Jeg skal nu ikke udtale mig om det hensigtsmæssige i en Udryddelse af Spurvenerne, jeg skal kun atter minde om, hvorledes man ved at udrydde f. Eks. Spurvehøgene har dræbt Spurvenerne naturlige Fjende, hvorved Spurveneres Antal er blevet stærkt forøret; det kommer deraf, at Menneskene griber ind paa en unaturlig Maade i Naturens Husholdning. Nu skal vi til at foretage en særlig Udryddelse af Spurvenerne, fordi vi tidligere har udryddet de Rovfugle, som tog Spurve. Men der findes ikke i dette Lovforslag noget Forbud mod at udrydde Spurve, men kun et Forbud mod, at Børn anvendes dertil. Børn maa overhovedet ikke deltage i Jagt, det maa ikke tillades dem at deltage i Fangst af Sang- og Smaafugle o. s. v. Jeg synes, at det er en meget rimelig og naturlig Bestemmelse. For øvrigt er det vel heller ikke, naar man iscenesætter en Graaspurvekrig, Meningen, at Spurvenerne skal fanges, de skal vel skydes; men lad det saa ske ved voksne Personer!

Den højtærede Justitsminister mente, at vi var gaaet for vidt i § 16 ved Bestemmelsen om, at der ikke maa indføres Fuglehamme og Fjer af vilde Fugle. Jeg synes, at det er en ret moderat Bestemmelse. Forbudet gælder jo ikke en tilrejsende Persons Dragt. Ovre i Amerika gaar man videre i saa Henseende, som jeg har oplyst, idet man der har bestemt, at Damer, som ankommer til de forenede Stater, smykkede med Fjer eller Skind af vilde Fugle paa deres Hatte, Boaer, Muffer eller lign., ikke vil faa Adgang til Staternes Territorium, før de har afleveret disse Prydelser til Toldvæsenet eller sendt dem tilbage til Europa. Saa vidt gaar man i Amerika. Saa vidt jeg kunde forstaa, var det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds ogsaa enig i, at en saadan Bestemmelse burde indføres i Lovforslaget. Jeg tror ikke, vi vil skade nogen berettiget Inter-